

[Indenrigsministeren.]

det for nødvendigt samtidig med den foreslaaede Forlængelse af Lovens Regler at foreslaa en ændret Affattelse. Bestemmelsen kan jo ikke formuleres mere abstrakt end allerede sket.

Jeg har i denne Redegørelse ikke villet forbigaa et Punkt, som enkelte Gange er blevet fremdraget i Forbindelse med en Kritik af Lovens Administration. Det hævdes, at Beslaglæggelser opretholdes for længe, og at de beslaglagte Lokaler til Tider har staaet tomme. Det er rigtigt, at saadant er forekommet. Navnlig i den første Tid efter Befrielsen, da det endnu ikke var muligt at overse Ordningen af Flygtningenes Indkvarteringsforhold, var man noget varsom med at frigive Lokaler, der havde været benyttet af tysk Militær, inden det var afgjort, om man ikke var nødsaget til at bruge dem til Indkvartering af Flygtninge, og det forekom derfor, at beslagte Lokaler stod tomme i en Tid, indtil de enten blev frigivet eller belagt med Flygtninge. Og endvidere er der forekommet Tilfælde, hvor man kunde forudse, at hvis de paagældende Lokaler blev frigivet, kunde det i den nærmeste Fremtid blive nødvendigt paa ny at rekvirere dem. Man har i saadanne Tilfælde ikke ment at burde frigive Lokalerne med den Følge, at Ejerne eller de tidligere Lejere opgav deres midlertidige Lejemaal andetsteds og flyttede ind, naar der var en nærliggende Fare for, at man efter kort Tids Forløb paa ny maatte beslaglægge Lokalerne. Og jeg tror, at man med endnu større Kraft vilde have bebrejdet Statsmyndighederne en saadan hensynsløs Adfærd.

Jeg er klar over, at Lovbestemmelser som den her omhandlede stiller store Krav til dem, de gaar ud over; men jeg kan forsikre, at man i Indenrigsministeriet — og det gælder sikkert ogsaa for alle andre Administrationsgrene — vil bestræbe sig for at begrænse dens Brug til det mindst mulige. I en til samtlige Ministerier udsendt Skrivelse af 12. September d. A. har Indenrigsministeriet saaledes udtalt følgende:

„Man skal særlig henlede Opmærksomheden paa det meget ønskelige i, at Brugen af beslaglagt Ejendom indskrænkes til det mindst mulige, og man skal anmode om, at der i Fortegnelsen eventuelt gives Oplysning om, i hvilket Omfang Brugen kan forventes at blive indskrænket eller ophævet og da til hvilket Tidspunkt. Som det vil være bekendt, har der gentagne Gange været rettet

stærk Kritik mod det offentlige for de Foranstaltninger (Beslaglæggelser), der er truffet i Medfør af Loven af 29. Juni 1945, og det er herunder bl. a. blevet fremhævet, at det maa anses for rimeligt, at offentlige Institutioner, der ikke kan finde Plads i de Staten selv tilhørende eller ved normalt Lejemaal tilvejebragte Bygninger og Lokaler, søges anbragt i Barakker eller lignende midlertidige Lokaler, saaledes at de uheldige Følger, som Beslaglæggelse af Husrum medfører for det private Erhvervsliv, indskrænkes til det allermest nødvendige. Indenrigsministeriet maa derfor anse det for ønskeligt, om der fra de enkelte Ministeriers og Styrelser Side maatte blive udøvet Tilsyn med, at de beslaglagte Lokaler m. v. udnyttes paa en saadan Maade, at det offentliges Benyttelse ikke giver rimelig Anledning til Kritik, f. Eks. med Hensyn til ufuldstændig Udnyttelse af Lokalerne Kapacitet og forsinket Frigivelse af ikke længere benyttede Lokaler.“

Jeg tør til dette Citat af Skrivelsen maaske føje, at ogsaa de, hvem Administrationen af denne Lov er overdraget, føler Opgaven højst ubehagelig. Men saa længe det særlige Behov, som Loven tager Sigte paa, bestaar, ser jeg ingen Mulighed for at fritage hverken Borgerne eller Administrationen for dens Byrder, og jeg har derfor ment at burde foreslaa Loven forlænget til Udgangen af 1947, dog at der ligesom hidtil skal være en Mulighed for, saafremt Forholdene tillader det, at ophæve den forinden ved en kgl. Anordning.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til villig Behandling i Landstinget.

Ministeren for offentlige Arbejder (Elgaard): Jeg har den Ære for det høje Landsting at fremsætte *Forslag til Lov om Ændring af Lov Nr. 169 af 11. Maj 1935 om elektriske Stærkstrømsanlæg*. Lovforslaget gaar ud paa at udskyde den Revision af Loven, der skulde foretages i indeværende Samling, til Samlingen 1948—49. Som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, skulde Stærkstrømsloven oprindeligt have været revideret i Rigsdagssamlingen 1939—40, men af forskellige Grunde blev Revisionen udskudt, først til 1944—45, derpaa til 1945—46 og endelig til 1946—47.

I de senere Aar har det imidlertid vist sig, at Udviklingen med Hensyn til Landets Elektricitetsforsyning er gaaet i en saadan Retning, at en Revision af